

[Arnth Jensen.]

Venstres Regering. Jeg tror ikke, det ærede Medlem angaaende det Spørgsmaal kan finde noget, men der var andre Steder, hvor det ærede Medlem kunde give Overbud.

Jeg vil for Resten ogsaa gerne spørge den højtærede Minister — for jeg ved det ikke —, om det radikale Parti har gjort Overbud. Den højtærede Minister nævnte noget med 1928—29. Det er muligt, at der har været en saadan Situation, jeg aner det ikke, men jeg spørger Ministeren, om det radikale Parti har gjort Overbud. Saa skal vi undersøge det, vi kommer jo tilbage til denne Sag endnu en Gang.

Ministerens nævnte, at Venstre havde aldrig gjort nogen Indsats; Loven blev vedtaget i 1919, og siden den Tid var der ikke Tale om, at man overhovedet maatte komme over disse Beløb. Jeg tror, at Ministeren kommer til at se Statsregnskaberne efter; hvis Ministeren vil se efter for Perioden 1920—24, vil han se, at i alle disse Aar ligger Højskoleunderstøttelserne over 620 000 Kr., og jeg vil for Resten sige, at det gør de ogsaa i de to Aar 1924—25 og 1925—26, hvor der var socialdemokratisk Regering. Derimod fandt der en Nedsænkning Sted fra 1926 til 1929. Men maa jeg spørge den højtærede Minister: Hvordan var den økonomiske Tilstand i Landet dengang i Forhold til Tilstanden i Aarene 1931—32, 1932—33 og 1933—34, hvor Ministeren jo i alt Fald som god Partifælle støttede den socialdemokratiske Regering? Laa Højskoleunderstøttelsen højere, end den laa under Venstres Regering?

Noget, jeg gerne vilde standse et Øjeblik ved, er Ministerens Udtalelse om, at Venstre skulde standse sin Agitation, og at det var noget af en Helligbrøde at benytte dette Spørgsmaal i partipolitisk Agitation. Hvor tør Ministeren slynge den Paastand ud? Jeg tilbageviser, at vi har brugt denne Sag i partipolitisk Øjemed. Vi har stillet vort Forslag i Henhold til de Udtalelser, jeg har citeret her i dette Ting, hvori den højtærede Minister siger, at det er ikke alene den faglige Undervisning, det kommer an paa, men netop gennem Højskoleundervisningen skaffer man Ungdommen en faglig Dygtiggørelse, som kommer hele Samfundet til gode. Ministeren kom ikke med Forslag, uagtet han selv stod og talte om det, ikke alene ved den Lejlighed, men ved andre. Men naar vi saa stiller et Forslag, hvor tør Ministeren saa sige, at det absolut er i partipolitisk Øjemed? Mener Ministeren, at vi viger tilbage for at stemme for det? Efter den

højtærede Ministers sidste Udtalelser, hvor han udtrykkeligt sagde, at han kunde godt tænke sig den Situation, at der kunde blive vedtaget en Lov, hvorved man gav Tilbud til de unge, som selv vilde betale, spørger jeg den højtærede Minister: Hvad er vort Forslag, er det ikke et saadant Tilbud?

Det kan ikke nytte, at Ministeren staar her og blot taler kønne Ord; han maa ogsaa underbygge dette Tilbud. Ministeren sidder med Magten i Dag, ikke vi, og Ministeren kan ikke skyde sig ind under, at de økonomiske Forhold er saadan, at man ikke i et saa samfundsvigtigt Spørgsmaal kunde gaa med til dette. Jeg nævnte en Række Tal fra Finansloven, og den ærede Ordfører for de Konservative nævnte et Lovforslag, som lige er fremsat. Der er ikke noget at tage fejl af, dér gør det ingenting, at Millionerne falder; men blot over for denne ene Sag lader det sig ikke gøre. Hvorvidt Ministeren staar over for store Vanskeligheder af indre Art, skal jeg ikke udtale mig om; saadanne Vanskeligheder maa han overvinde; men Ministeren har ikke Lov at sige, at det er partipolitiske Hensyn, der dikterer os vor Stilling i disse Spørgsmaal.

Med Hensyn til Ministerens Omtale af de arbejdsløse vil jeg sige her, at dem giver man jo Ret til at bruge deres Understøttelse til Skoler. Jeg udtalte i mit første Indlæg, at jeg fandt, at denne Bestemmelse var af en saadan Art, at det, der derigennem bødes de unge, var bedre end at skulle staa i deres Lediggang paa Gader og Stræder. Ministeren siger, at man kan ikke uden videre sammenligne disse Forhold; jeg skal hertil sige, at jeg sammenlignede dem heller ikke uden videre. Ministeren føjede til: man kan ikke helt sammenligne. Men det, jeg gjorde, var at sammenligne den Understøttelse, man byder den, som jeg sagde, flittige, stræbsomme Husmandssøn, som gaar derude og sparer sammen til sit Hjem, med den Understøttelse, Samfundet byder de andre, uden Hensyn til, at hvad en saadan Sæsonarbejder har haft i Indtægt, langt overstiger, hvad Husmandssønnen derude har haft. Dette Forhold kan man ikke undgaa at paapege, ogsaa naar det gælder Understøttelserne her. Hvis Ministeren har Vanskeligheder, synes jeg, at han her har et meget brugbart og godt Argument over for, om jeg saa maa sige, den stærkere Part i den Side af Salen, og dér forekommer det mig, at hvis den højtærede Minister vil sætte en Streg under sine Udtalelser, maa han netop blot ud fra en Sammenligning mellem de to Forhold — ikke en hel Sammenligning — kunne faa